

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 1, Praha 4, zastoupeného Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2007, č. j. S-MHMP-385317/2006/OOP-V-978/R-275/Pra, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2009, č. j. 10 Ca 140/2007 - 35,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 14. 8. 2006, č. j. MCP6/36966/2006, kterým správní orgán prvního stupně na základě žádosti hlavního města Prahy, H. K. a Pozemkového fondu České republiky, povolil pokácení vyjmenovaných dřevin na pozemcích parc. č. 2003, 689 a 691 v katastrálním území Bubeneč, a parc. č. 4008 a 4011/1 v katastrálním území Dejvice, a to z důvodu realizace akce „Městský okruh Myslbekova – Pelc-Tyrolka, stavba č. 0079 Špejchar – Pelc-Tyrolka“; současně jím úřad městské části stanovil, aby kácení bylo provedeno po nabytí právní moci rozhodnutí o povolení předmětné stavby, nejdříve však od 1. 10. 2006 do 31. 3. 2007, a dále vždy v době vegetačního klidu, tj. od 1. 10. do 31. 3., a uložil hlavnímu městu Praze a Pozemkovému fondu České republiky v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, náhradní výsadbu na pozemcích parc. č. 2003 a 691 v katastrálním území Bubeneč, parc. č. 730 v katastrálním území Dejvice, a parc. č. 1281/285 v katastrálním území Vokovice, a to nejpozději do pěti měsíců od kolaudace stavby. Změna, provedená odvolacím orgánem, spočívala v pouhém vypuštění slov „v době vegetačního klidu, tj.“ v části výroku týkající se časového vymezení kácení.

[2] Žalobu, kterou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění se mimo jiné zabýval i namítanou podjatostí pracovníků správních orgánů obou stupňů spočívající dle žalobce v tom, že hlavní město bylo žadatelem a jeho úředníci, resp. závislí úředníci úřadu městské části o této žádosti rozhodovali. Soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67), podle níž by v takových případech musela ke vzniku pochybností

o podjatosti přistoupit k poměru mezi úředníkem a správním úřadem ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. Takové okolnosti, jež by se vztahovaly ke konkrétním jmenovaným osobám, však v žalobě ani ve správním řízení tvrzeny nebyly.

[3] Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále též stěžovatel) ve vztahu k otázce podjatosti namítl, že správní rozhodnutí v obou stupních vydaly vyloučené osoby. Městský soud pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a zopakoval floskuli o nutnosti prokazování dalších skutečností, které by spočívaly v důvodné obavě z ovlivňování. Právní úprava vylučuje úřední osoby z rozhodování na základě pochybností o nepodjatosti, městský soud ji však dezinterpretoval a požadoval po žalobci, aby namísto odůvodněných obav dokazoval ovlivňování. Úvaha, že zaměstnanci budou nestranně rozhodovat o žádosti svého zaměstnavatele, je naivní. Žalobce uváděl konkrétní důvody prokazující oprávněnost jeho obavy z podjatého rozhodování, správní orgány ani městský soud však na ně nereflektovaly.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti postavil za závěry vyvozené z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s tím, že žalobce v daném případě žádné další konkrétní skutečnosti neuvedl.

[5] Předmětem posouzení se v daném případě stává otázka náhledu na interpretaci § 9 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.).

[6] Po stránce skutkové je souzená věc vymezena tak, že výše označení žadatelé podali dne 17. 1. 2005 u Úřadu městské části Praha 6 předmětnou žádost o vydání souhlasu s kácením dřevin podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny. Po provedeném řízení úřad městské části žadatelům vyhověl rozhodnutím ze dne 14. 8. 2006. V odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí žalobce mimo jiné namítl, že rozhodnutí bylo vydáno vyloučenými úředními osobami, a to s ohledem na závislost všech pracovníků úřadu městské části na politickém vedení Prahy 6, které výstavbu městského okruhu výrazně prosazuje. V úvahu je třeba vzít též nesamostatnost městské části vůči hlavnímu městu jako celku, které je stavebníkem. Z tohoto důvodu (tedy že samo hlavní město je stavebníkem) žalobce současně vznesl námitku podjatosti vůči všem pracovníkům odvolacího orgánu a požádal o určení jiného věcně a funkčně příslušného úřadu k vyřízení jak odvolání, tak i podané žádosti.

[7] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2007 změnil odvoláním napadené rozhodnutí, a to způsobem výše uvedeným (viz odst. [1] tohoto usnesení). K námitkám žalobce konstatoval, že ve věci podjatosti odvolacího orgánu ředitel Magistrátu hlavního města Prahy rozhodl dne 6. 11. 2006 (č. j. S-MHMP-412835/2006) tak, že ředitel odboru ochrany prostředí magistrátu Ing. arch. J. W. není vyloučen z řízení ve věci povolení kácení dřevin rostoucích mimo les v souvislosti s předmětnou stavbou, dne 13. 11. 2006 pak ředitel odboru ochrany prostředí magistrátu rozhodl (č. j. S-MHMP-385317/OOP-V-978/2006) o tom, že úředníci magistrátu zařazení v odboru ochrany prostředí nejsou vyloučeni z řízení ve věci povolení kácení dřevin rostoucích mimo les v souvislosti s předmětnou stavbou.

[8] Ředitel magistrátu ve svém rozhodnutí ze dne 6. 11. 2006 vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 2 As 21/2004 - 67, a dospěl k závěru, že pouze v důvodu zaměstnaneckého poměru úřednictva k účastníku řízení nelze shledat možnou podjatost pracovníků správních orgánů obou stupňů. Dodal, že k námitce podjatosti úředníků městské části Praha 6 nebude přihlížet, neboť byla v rozporu s § 10 správního řádu vznesena až v odvolacím řízení, ačkoliv obsah námítky byl žalobci znám již během celého správního řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně.

[9] Rozhodující tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru vysloveného dříve v právě zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 21/2004), na jehož odůvodnění odkazuje i městský soud v nyní souzené věci.

[10] Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy zaujala k otázce podjatosti úředních osob právní názor, od něhož se hodlá první senát soudu odlišit. Je postavena na úvaze, že přistoupil-li zákonodárce k řešení, jež připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu či povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územněsprávního celku, pak takový stav nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti jeho pracovníka. Aby byly dány pochybnosti o podjatosti, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele.

[11] Předkládající senát dospěl k závěru, že spornou otázku pro svůj odchylný názor nemůže rozhodnout sám a proto věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládá k rozhodnutí rozšířenému senátu.

[12] První senát Nejvyššího správního soudu při formulování svého názoru vycházel z teze, že smyslem právního institutu „vyloučení úřední osoby z rozhodování“ je zamezení podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Posouzení podjatosti by mělo být nazíráno principem, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Integrovaná součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je garance toho, aby ve věci rozhodovala nezávislá a nestranná osoba (at' již soudce či úřední osoba ve správních řízeních). Nestrannost a nezaujatost této osoby je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky).

[13] Podle § 9 odst. 1 správního řádu je pracovník správního orgánu vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti.

[14] S možnou podjatostí zde počítá správní řád v podstatě u jakékoliv úřední osoby, tedy takové, která se aktivně a bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu; výkonem pravomoci je z tohoto pohledu nutno rozumět nejen její podíl na formálním správním řízení, ale i na jednotlivých úkonech, v rámci nichž činí tyto osoby jistá správní uvážení, která se pak promítají v materiální podobě v právní sféře účastníků řízení.

[15] Podmínkou vyloučení z rozhodování je nalezení důvodného předpokladu, že tato osoba může mít pro svůj poměr k věci v širším smyslu zájem na výsledku řízení. Na pojem „poměr k věci v širším smyslu“ však nelze pohlížet subjektivně jako na individuální zájem na výsledku řízení například z důvodu kladných či negativních vztahů úřední osoby s účastníky řízení či z důvodu ekonomické závislosti na některém z účastníků řízení.

[16] Kategorii nestrannosti, která neexistenci poměru k věci předpokládá, je nutno vnímat také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost osoby pouze subjektivně jeví vnějšmu pozorovateli, tj. účastníkovi řízení, nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že tato osoba určitým, nikoliv nezaujatým poměrem k věci disponuje (srov. nálezy Ústavního soudu

ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, publ. N 127/6 SbNU 429; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[17] Ústavní soud též vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto. Nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, publ. N 98/23 SbNU 11).

[18] Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu posuzování nestrannosti (ač) soudce, avšak závěry zde vyslovené lze vztáhnout i na posouzení nestrannosti rozhodující úřední osoby. Subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (srov. rozsudek ze dne 22. 4. 1994 ve věci Saraiva de Carvalho vs. Portugalsko, stížnost č. 15651/89, či rozsudek ze dne 20. 5. 1998 ve věci Gautrin a další vs. Francie, stížnosti č. 21257-21260/93).

[19] Judikatura Nejvyššího správního soudu se vyjádřila k otázce podjatosti osob ve zmíněném rozsudku sp. zn. 2 As 21/2004 v době, kdy neexistovala (dnes již existující) konzistentní judikatura Nejvyššího správního soudu řešící otázku podjatosti či vyloučení soudců z rozhodování, pokud by věc měl řešit senát či soudci ve sporu, kde jsou žalovanými jak samotný soud, u něhož soudci působí, popřípadě tak i jeho předseda.

[20] Otázkou vyloučení úředních osob z rozhodování správního orgánu se zabýval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 6 As 24/2007 - 89; (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zde soud vyslovil: „*Ve správním soudnictví bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město. Jinak řečeno, pokud by měl Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce přisvědčit, muselo by být podle jeho přesvědčení rozhodnutí orgánu samosprávy motivováno zjevně soukromým zájmem zaměstnavatele. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě není.*“ Uvedl dále, že „...pokud jde o tvrzený osobní vztah pracovníka orgánu územního plánování Krajského úřadu Jihočeského kraje a pracovníka orgánu územního plánování Městského úřadu v Písku, lze předně soublasit se závěrem krajského soudu, že o stěžovatelově návrhu věcně nerozhodoval. Stěžovatel dále dovozuje, že nepodjatost pracovníka krajského úřadu by mohla být dotčena skutečností, že v minulosti pracoval jako podřízený pracovníka Městského úřadu v Písku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám tento fakt nemůže být oním poměrem k účastníkům řízení, který by zavadával podnět k pochybám o nepodjatosti. Nelze předpokládat, že by pouze na základě skutečnosti, že před určitou dobou byl v současnosti instančně nadřízený funkčně podřízeným v současnosti instančně podřízeného, první druhému nějak stranil. Nenamítá-li stěžovatel jiných vazeb, nelze se domnívat, že by stranil bývalému nadřízenému, u kterého již dlouhou dobu nepracuje, nepodléhá mu organizačně a není na něm finančně či jinak závislý.“ Tento judikát však není bezesbytku vztažitelný na souzenou věc.

[21] K podjatosti úředních osob se vyjadřoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 10. 10. 2007, č. j. 2 As 29/2007 - 74; v něm uvedl, že „*stěžovatel - jako zástupitel - není vůči úředním osobám v poměru nadřízenosti ani podřízenosti, neboť zástupitelstvo, tím méně jeho jednotliví členové, nemohou zasahovat do výkonu přenesené působnosti vykonávané v rámci rozhodování o přestupcích. Pokud jde o účast stěžovatele jako jednoho ze členů zástupitelstva (v případě zástupitelstva města jako jednoho z 29 členů a v případě zástupitelstva kraje jako jednoho z 55 členů) na schvalování rozpočtu města, potažmo kraje, tak ani*

tato skutečnost nemůže být důvodem pro vyslovení podjatosti úředních osob. Předně jsou platy úředních osob určeny zvláštním zákonem (zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech) a lze tak hovořit pouze o tzv. pohyblivé složce platu, jako je osobní příplatek či odměna, které mohou být závislé na rozpočtu územního samosprávného celku. Dále se stěžovatel neúčastní přímo na určování výše pohyblivé složky platu pro úřední osoby, nýbrž schválením rozpočtu pouze nepřímou stanovuje možný rámec pro to, aby příslušná osoba [v případě města tajemník, podle § 110 odst. 4 písm. c) a d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, a v případě kraje ředitel krajského úřadu, podle § 69 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích] o výši těchto složek mohla rozhodnout. Je třeba také poukázat na to, že i kdyby byl schválen rozpočet v částce vysoké, neznamená to automaticky, že by úřední osoby obdržely vyšší pohyblivou složku platu. Navíc samotná účast stěžovatele na tomto schvalovacím procesu je poměrně malá (1/29 a 1/55) a nelze tak předpokládat, že by sám o sobě mohl výši rozpočtu výrazněji ovlivnit. Tím méně si lze představit, že by tak činil pouze ve snaze ovlivnit výši platu úředních osob.“ Ani tento rozsudek není zcela přílehlý na nyní souzenou věc, byť rovněž jako podmínku pro vyloučení úředních osob z rozhodování ve správním řízení zdůrazňuje závislost mezi osobami která rozhoduje a o níž je rozhodováno.

[22] Jak bylo zmíněno shora, judikatura Nejvyššího správního soudu však dovodila jednoznačné závěry při posouzení nestrannosti soudců, kteří jsou přiděleni k určitému soudu a v rámci správy tohoto soudu jsou ve vztahu rovněž k jeho předsedovi (usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47 a nebo v usnesení ze dne 20. 8. 2009, č. j. Nao 42/2009 - 21). V těchto případech zdejší soud zdůraznil, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu prvního stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučení všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt). Soud zde zdůraznil, co je třeba vnímat pod pojmem „poměr k věci“ ve vztahu k posouzení nestrannosti rozhodující osoby.

[23] V posledně zmiňovaném případě Nejvyšší správní soud ve zmíněných souvislostech dovodil, že „v případech, kdy žalovaným je Městský soud v Praze, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout, jsou všichni soudci specializovaných senátů správního soudnictví vyloučení promožnou podjatostí. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu ‚nemo iudex in causa sua‘, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83). Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci, kdy soudci postupovali podle ustanovení § 8 odst. 3 s. ř. s., byť se subjektivně necítí být podjatí ve vztahu k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, lze mít pochybnost o jejich nepodjatosti, neboť by rozhodovali o věci, v níž jsou žalovanými jak samotný soud, u něhož soudci působí, tak i jeho předseda. K námitce žalobkyně, že soudce by měl být natolik nepředpojatý, aby byl schopen rozhodnout objektivně a nezávisle spor, jehož účastníkem je jiná část téhož soudu, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že soudci jsou profesionálové a subjektivně se v dané věci necítí být podjatí. Nicméně je třeba mít na paměti i objektivní kategorii nestrannosti, tedy vnímat, zda neexistují objektivní okolnosti, které by mohly vést k reálným pochybnostem o tom, že soudce určitý vztah k věci má. Jelikož na straně žalované vystupuje mj. předseda městského soudu, mohla by v daném případě vyvstat objektivní pochybnost, zda jsou soudci téhož soudu skutečně nestranní. Aby byly jakékoli pochybnosti účastníků o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze vyloučeny, Nejvyšší správní soud věc přikázal jinému než místně příslušnému soudu.“

[24] Naprosto stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování, musí být (dle přesvědčení předkládajícího senátu) nazíráno i na posouzení případného vyloučení z rozhodování úředních osob, jež se účastní rozhodování věci ve správním řízení. Vždyť předpokladem faktického uplatnění zásady rovnosti účastníků v řízení a spravedlivého rozhodnutí je, aby rozhodující osoba nebyla v žádné závislosti k jednomu

z účastníků řízení. Nelze nalézt rozumný důvod, pro který by se mělo na případné vyloučení úředních osob z rozhodování nahlížet odlišně od soudců. Jestliže jsou na soudce kladena tak přísná zákonná kritéria při posuzování jejich možné podjatosti, pak tím ostražitěji by měla být vnímána a posuzována tato kritéria pro exekutivní aparát. V případě nalezení skutkové shody, rozhodovala-li by úřední osoba věc, která se jí týká potud, že je v určitém stupni objektivní závislosti k účastníku řízení, pak musí nastoupit obdobný mechanismus jako ve zmíněném rozhodování soudů a věc musí být delegována k rozhodnutí jinému správnímu orgánu.

[25] První senát dospěl k závěru, že v přezkoumávané věci městský soud nesprávně zodpověděl právní otázku posouzení podjatosti úředních osob; podle názoru prvního senátu závislost na osobě, v jejíž věci úřední osoby rozhodovaly, způsobuje principiálně jejich vyloučení z rozhodování.

[26] Ze všech shora uvedených důvodů tedy předkládající senát shledává (obdobně jako v usnesení ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 79/2009 - 141, v němž však šlo o výklad § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) důvod pro judikatorní odklon od rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67, a po poradě předkládá rozšířenému senátu k zodpovězení následující otázku:

Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku, v němž jsou zařazeni jeho zaměstnanci, jako správní orgán o věci v řízení, jehož účastníkem je tento územní samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení, lze vyloučit pochybnosti o nepodjatosti těchto zaměstnanců pro poměr k věci vylučující je ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohli výsledek řízení ovlivnit ve smyslu § 9 odst. 1 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Miluše Došková, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín a JUDr. Marie Turková. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců v propadné lhůtě jednoho týdne ode dne kdy zjistí důvod podjatosti (§ 8 odst. 1 s. ř. s.). Účastníci se dále mohou ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení vyjádřit k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 21. dubna 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu